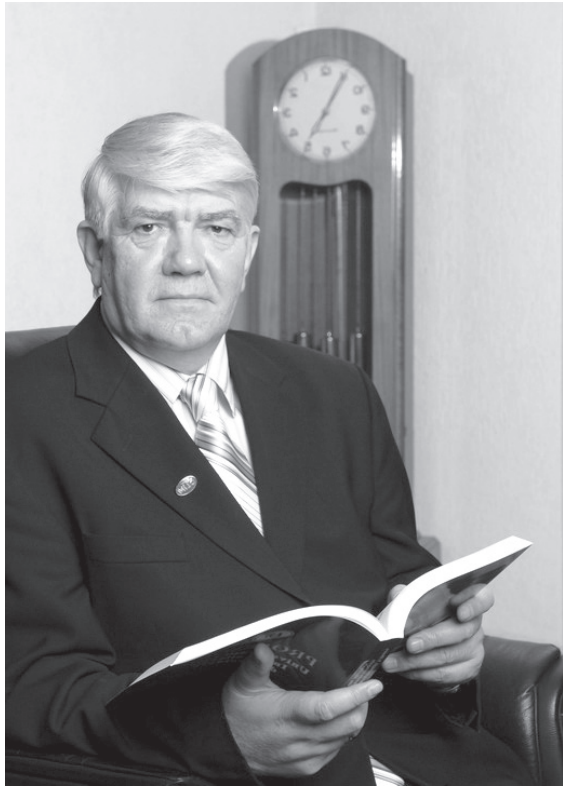

ULIM sprijină varianta finală a proiectului Codului Educației

În sfârșit, după mai bine de patru ani de discuții și variante ale mai multor proiecte ale Codului Educației, a fost propusă spre dezbateri publice o variantă perfecționată a acestuia în baza recomandărilor Consiliului Europei și a specialiștilor naționali, și sperăm că în curând va fi discutat și aprobat de Parlament mult râvnitul act legislativ.

De menționat că Legea Învățământului Republicii Moldova, adoptată de către Parlamentul Republicii Moldova în 1995, precum și amendamentele efectuate la această lege au impulsionat benefic la acel timp procesul educațional din țara noastră. În perioada de referință, acest document a constituit un act curajos și mult mai avansat în comparație cu unele state din Uniunea Europeană, care chiar până în anul 2000 nu dispuneau de o lege specializată în domeniu. În acest sens, pentru a aprecia obiectiv importanța Legii Învățământului din 1995, să facem o incursiune în spațiul și în timp. De atunci și până astăzi s-au consumat aproape două decenii. Au intervenit schimbări radicale în majoritatea domeniilor vieții sociale, economice, politice etc. A apărut necesitatea modificării conținutului Legii Învățământului din Republica Moldova și ajustării ei la condițiile asocierii la Uniunea Europeană.

Varianta finală a proiectului Codului Educației propusă spre dezbateri publice propune inițierea, realizarea și aprofundarea mai multor criterii și modalități ce țin de schimbarea nu doar a conținutului și strategiei educaționale, ci și a mentalității sistemului educațional în ansamblu. ULIM exprimă susținerea acestei variante de proiect al Codului Educației și menționăm că, în viziunea noastră, este un proiect de lege foarte îndrăzneț, corespunde în ansamblu cerințelor epocii și este orientat spre viitor, spre modernizarea sistemului de învățământ național. Admit că mulți dintre domniile voastre nu veți sprijini acest dezerat, deoarece se dorește păstrarea conținutului vechi al sistemului educațional, doar îmbrăcat în veșmânt contemporan.

Mulți stimatei colegi și oponenți ai proiectului Codului Educației! Pentru a pătrunde în esența conținutului acestui proiect de lege și a noului model propus de către Ministerul de resort, pentru a-l sprijini sau respinge, vă îndemnăm să pătrundem în esența direcțiilor de dezvoltare strategică a țării în viitorul apropiat, în esența actelor și acordurilor internaționale la care Republica Moldova este parte și, foarte important, în esența și efectele – liberalizarea pieței, inclusiv a pieței serviciilor educaționale.

Ar fi o mare greșeală să se promoveze noul Cod al Educației pentru o perspectivă îndelungată în forma actuală Legii a Învățământului, dar modificată parțial. De conținutul și efectele Codului Educației trebuie să poarte răspundere nu doar autorii acestui proiect, Ministerul de resort, ci și societatea în ansamblu. Situația din educație pe moment și în perspectivă este determinată de fiecare cetățean al țării de la atingerea vârstei majoratului și până la cea de vârsta venerabilă.

În ansamblu, proiectul Codului Educației are un caracter inovativ. Mai multe aspecte ale acestui document depășesc orizontul contemporan și nivelul de contemplare a specificului educației în ansamblu din Republica Moldova. De aceea, unele instituții, criterii, forme și metode incluse în acest proiect de lege au un caracter autentic novator, fiind sintetizate în acest document în baza modelului nord-american și a celui occidental.

De ce unii colegi sau concetățeni încearcă să anihileze sau să denigreze acest proiect de lege? De ce anumite forțe ostile acestei variante de proiect de lege se opun cu atâta înverșunare adoptării lui?

Modificările Legii Învățământului și inovațiile de ordin structural, conceptual și managerial ale sistemului de învățământ național sunt, în viziunea noastră, dictate de următoarele:

În primul rând. În perioada de trecere de la societatea socialistă, planificată, la economia bazată pe relațiile de piață, învățământul a fost și continuă să fie comparat cu o apă tulbură în care este posibil relativ ușor să prinzi pește de calitate. Este un fenomen periculos. Dacă e să comparăm sistemul educațional modernizat propus în actualul proiect al Codului Educației cu sistemele nord-american, occidental sau din Asia Orientală, apoi nu vedem sub nicio formă tendința de a păstra fenomenele negative cunoscute în învățământul nostru național. Nu este loc nici pentru tratarea acestui domeniu ca o afacere de familie sau de grup profesional. Tergiversarea sau păstrarea în varianta cunoscută a relațiilor umane, sociale, economice și juridice în varianta actuală ar însemna menținerea în continuare a fenomenelor cu efecte sociale negative. Legea Învățământului din

1995, foarte bună pentru acel timp, nu mai satisface cerințele timpului, devenind o frână pe multe dimensiuni ale sistemului.

În al doilea rând. Codul Educației nu constituie o problemă doar a Ministerului de resort, ci o problemă socială națională. Nu este o simplă declarație! Dacă tindem la un viitor fericit pentru contemporanii țării și pentru urmașii noștri, este strict necesar să se pătrundă de importanța acestui domeniu toată societatea: administrația publică, pe toată verticala: cea locală, municipală, primării, consiliile raionale, precum și alte autorități centrale, parlamentul, președinția, precum și fiecare cetățean în parte: buci, părinți, frați, surori, rude etc. În acest sens, Codul Educației trebuie apreciat și tratat ca o lege ce urmează să contribuie în cel mai profesionist mod la pregătirea societății nu doar pentru astăzi, ci și pentru ziua de mâine și poimâine.

Altfel cum poate fi tratată problema dacă de la adoptarea independenței până astăzi în fruntea Ministerului de resort s-au aflat 13 miniștri, fiecare cu viziunile, percepțiile și concepțiile sale politice? Este oare corect că până astăzi absolenții școlilor medii și liceelor nu au o viziune clară despre limba vorbită, istoria națională sau continentală? Este ridicol și în același timp un tablou cunoscut pentru țările ex-comuniste. Problema socială cu tentă educațională e în continuare nesoluționată atât în țările vecine, cât și în Federația Rusă – țara în care sunt utilizate în circuitul educațional preuniversitar peste 100 de manuale școlare. În acest sens **superiorii din sistemul educațional și din administrația publică centrală, probabil, nu doreșc să avanseze în soluționarea problemei educaționale, pentru a nu o evidenția, fiindcă așa am fost educați – să nu fim primii, dar să fim slavii unor gânduri sau idei străine. Ne este frică. Ne jenăm când este cazul să ne autopromovăm. Ca urmare, foarte mult amatoric în activitatea noastră.**

În al treilea rând. În mai multe cazuri, mai muți responsabili publici apelează, chipurile, la experiența de peste hotare, însă în realitate nici pe departe nu sunt versați în materia despre care sa pronunță. Atât în textul Legii Învățământului în vigoare, cât și în proiectul noului Cod este indicat că educația constituie o prioritate în politica cotidiană a statului. Este un lucru nobil și frumos. Dar pentru aceasta trebuie să sprijinim întru totul sistemul educațional național. Spre comparație, țările care cu adevărat au tratat și dezvoltat sistemul educațional național ca prioritate națională, astăzi sunt state ce servesc drept exemplu de bune practici în acest sens, de pildă Japonia, Coreea de Sud, Israel și altele. De ce în Republica Moldova sistemul educațional a rămas să fie tratat ca un domeniu ordinar sau derizoriu? Cred că acest fapt este cauzat de lipsa de experiență și motivație pentru ca educația națională să atingă nivelul statelor menționate mai sus. O altă cauză poate fi și faptul că demnitarii, ai căror copii își fac studiile peste hotare, dar nu în instituțiile educaționale naționale, tratează sistemul educațional altfel decât cei din țările cu sisteme educaționale de succes. Ar fi o mare eroare ca acești demnitari să fie acuzați sau subestimați. Nu! În niciun caz. Este dreptul fiecăruia de a-și alege forma, metodele și instituția de studiu pentru copiii săi. Important este ca în calitate de conducător al instituției publice să se pătrundă și de responsabilitatea pentru sistemul educațional național, care în multe cazuri nu este cu nimic inferior sistemului educațional al țării în care copilul demnitarului își face studiile. Pentru comparație. Din experiența pe care am dobândit-o, am observat că unele țări, care califică învățământul drept prioritate națională nu doar declarativ, ci cu mare responsabilitate, monitorizează cu strictețe modul de utilizare a resurselor financiare publice acordate învățământului național și, cel mai important, monitorizează foarte strict modul de admitere la studii a copiilor funcționarilor publici. Astfel, mai multe țări din Orientul Apropiat, America Latină și chiar Africa au stabilit un barem foarte dur pentru admiterea și utilizarea banilor publici. Fără exagerare, dar cu mare responsabilitate menționez că barem de trecere pentru accesul la bursele cu finanțare din bugetul de stat este atât de strict, încât copiii miniștrilor, deputaților și altor demnitari, având o notă mai mică decât cota stabilită pentru accesul la studiile gratuite, nu sunt admiși în instituțiile de stat. De aceea, aceștia, fără a apela la dreptul telefonic sau funcția pe care o ocupă, trimit copiii la studii peste hotare, după care pot să fie acceptați în instituțiile naționale. **În acest context, gestul demnitarilor noștri poate fi apreciat ca unul corect pentru a nu fi învinuți de trafic de influență.**

În al patrulea rând. Încă 12 ani în urmă am propus la una din ședințele Consiliului Rectorilor, apoi am reiterat același subiect la o ședință ordinară în cadrul Ministerului Educației, modificarea regulamentului de admitere la studii în învățământul superior, astfel încât admiterea în instituțiile de învățământ superior să fie stabilită la nivelul notei 8 și peste. Căci nu este posibil ca tânărul licean cu media de liceu de 5-7 să fie capabil să însușească în 3 sau 4 ani, în funcție de specialitate, materia educațională superioară cu o notă medie acceptabilă pentru a obține o calificare adecvată cerințelor pieței muncii. **Este viziunea mea privată.** Dacă subsemnatul ar fi conducător de instituție sau manager de întreprindere, niciodată nu ar angaja un tânăr specialist cu diploma de studii superioare cu o notă medie mai mică de 7. Prin urmare, **modelul existent la admitere în învățământul superior contribuie conștient la lansarea în societate a unor potențiali șomeri. Prin urmare, politica conducerii Ministerului Educației de a spori exigențele la absolvirea liceului și admiterea în învățământul superior trebuie sprijinită.** Va fi dureros. Mai multe instituții de învățământ superior nu vor avea studenți. Desigur, va urma procesul de lichidare a lor. Dar ce este mai bine? Să lansăm în societate „specialiști” cu studii

superioare fără competențe adecvate calificării indicate în diploma de licență, fapt pentru care publicul larg învinuiește pe merit instituțiile de învățământ superior de calitate proastă a produsului său oferit societății – absolventul, care în multe cazuri rămâne doar cu o „hârtie de valoare” de facto fără de preț și în multe cazuri neutilizată pe parcursul vieții? **Cei care au tratat sau continuă să mai perceapă sistemul educațional ca o afacere, cu siguranță, vor reacționa negativ la propunerea mea, pe care o repet de mai multe ori.** Cu mai multe ocazii, abordând această problemă, aduceam ca exemplu învățământul universitar din Coreea de Sud, unde circa 85% din absolvenții liceelor sunt admiși în învățământul superior, sau cel din Japonia, unde această cifră constituie 90%. În Republica Moldova situația este alta. De aceea este prevăzut în proiectul Codului Educației învățământul continuu pentru adulți. Astfel, este motivat cetățeanul și societatea devine mai sănătoasă. În caz contrar, plasăm la temelia statului o mină cu efect întârziat, efectul care pune la încercare securitatea statului și a societății. În încercarea securității statului și a societății. **În condițiile europeanizării și globalizării, statul Republica Moldova nu poate fi o țară de mână a doua sau a treia, ci un stat partener egal în spațiul european, dar și la nivel global. Noi nu suntem cu nimic inferiori, ci, dimpotrivă, în egală măsură putem contribui împreună cu alte seminții la prosperarea civilizațiilor contemporane. Acest deziderat trebuie cultivat cetățenilor țării de la mic la mare.**

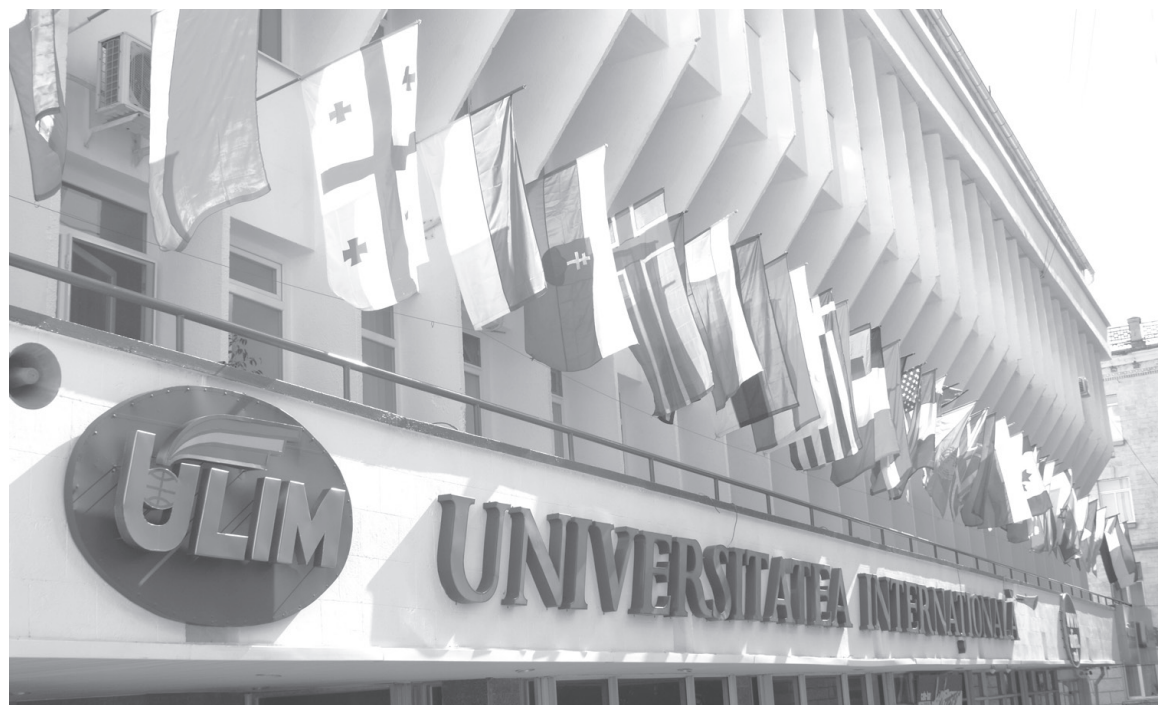
În al cincilea rând. Pilonul de bază în educație îl constituie calitatea studiilor. În acest sens, pentru realizarea și formarea specialistului cu studii superioare un rol important îl au nu doar cadrele didactice universitare, ci și cele din instituțiile preuniversitare. De aceea, modificările propuse în proiectul Codului Educației trebuie să fie corelate cu Codul Muncii, care în sensul aprecierii statutului cadrului didactic și îndeosebi a responsabilităților și obligațiilor acestuia sunt depășite de timp. Într-o societate democratică este inadmisibilă educația cotidiană a amatorilor sau promovarea în funcție conform apartenenței de partid. În contextul legislației muncii utilizată în țara noastră este foarte dificil de impus cadrul didactic, fie în instituțiile preuniversitare, fie în instituțiile superioare, să îndeplinească condițiile avansate ale școlii contemporane, deoarece norma de drept este depășită de timp. Prin urmare, conținutul proiectului educațional în acest sens merită tot sprijinul, însă nu este îndeplinit conceptual, deoarece autorii proiectului au evitat reacția negativă din partea societății, care se opune cu vehemență elementului novator.

Statutul cadrului didactic în ansamblu trebuie tratat și perfectat în corespundere cu cerințele relațiilor

diate în documentele cu pricina. Cine este vinovat? Vinovat nu este doar liceul. Vinovat este întreaga societate, care a tolerat o atare stare de lucruri. Nicușorul din ministrii de până la dna Maia Sandu nu a avut curajul să întreprindă astfel de acțiuni pentru stăpînire a acestui viciu social. Important este că societatea, care este grav afectată de fenomenele urâte din învățământ, a întâmpinat cu ostilitate acțiunile Ministerului Educației. Pentru confirmare. Unul din ultimele sondaje efectuate de 2 instituții specializate în domeniul demonstrează că 2/3 din membrii societății noastre nu acceptă reformele concepute de Ministerul Educației, începând cu BAC-ul. Stimata cititor! Vă dați seama cât de afectată este societatea de această maladie și cât efort trebuie depus pentru tratarea ei?

Este una din primele acțiuni serioase întreprinse de actuala guvernare prin care nu a împiedicat conducerea Ministerului Educației să-și ducă până la sfârșit această cauză nobilă. De aceea, reflectarea în proiectul Codului Educației a mult râvnitei probleme a BAC-ului reprezintă un element inovativ și laudabil.

În al șaptelea rând. O părgie de succes a sistemului educațional poate fi și mass-media. Cu regret, majoritatea surselor de informare naționale au transformat misiunea nobilă de culturalizare a societății în exponenți ai „asociației vânătorilor de fantome” și a tot ce este negativ în societate, căci altfel sursa mediatică își pierde valoarea și priza la consumatori. Învățământul este reflectat doar prin lichidarea unităților educaționale, defecțiuni ale sistemului de alimentare cu energie electrică, serviciilor sanitare etc. Numai nu sunt prezentate în publicațiile și informațiile audio-video realitățile școlii naționale, personalitățile marcante, succesele învățământului național, dimensiunea relațiilor internaționale, proiectele educaționale la nivel de regiune și de continent etc. Cred că nu sunt primul care vorbesc public despre calitatea serviciilor și conținutul mediatic transmis de mass-media. Majoritatea surselor mediatică s-au transformat în surse de vânzare și cumpărare la nivelul informației ușor accesibile sau transmise oficial în comunicate de presă. Pentru anumite sume se poate plasa orice gen de informație, dar deoarece cei antrenati sau responsabili de domeniul educației sunt puțin cointeresați în achitarea anumitor bani pentru expunerea lor mediatică, mass-media nu reflectă informația gratuit, deși duce lipsă de astfel de materiale. De aceea, proiectul Codului Educației este reflectat doar prin prisma oponenților acestui important document, este plasată informația doar cu critici dure la aceste elemente novatoare de importanță strategică pentru viitor, pentru că informația negativă, indiferent de

economiei de piață. În acest sens este important ca toate unitățile de funcție concepute în curricula educațională de rând cu drepturile și obligațiile clare trebuie să fie responsabilizate în realizarea dezideratului conceptual național. **Majorarea salariilor și îmbunătățirea condițiilor de muncă pentru angajații din educație nu vor schimba situația din sistemul educațional național. Pentru aceasta trebuie creat un concept modificat al mentalității societății, atât la nivel de consumatori ai serviciilor educaționale, cât și al tuturor celor implicați în procesul de realizare a acestui proces la nivel național prin implicarea tuturor segmentelor sectorului public și celui privat.**

În al șaselea rând. O realizare nobilă, care a început să fie promovată de conducerea nouă a Ministerului Educației și reflectată cu pietate în proiectul de lege supus dezbaterii publice, este problema BAC-ului. Conducerea Ministerului nu a întreprins nimic deosebit, ci doar a încercat să facă ordine în dezordine din învățământul național preuniversitar. Reacția opiniei publice este cunoscută. De remarcat că în proporții mai mici au reacționat consumatorii de valori educaționale, în timp ce producătorii acestor valori au reacționat cu o critică vehementă. De ce se întâmplă așa? De aceea că în condițiile tranziției îndelungate la economia de piață sistemul educațional a fost utilizat ca o modalitate de realizare a unor afaceri. Nu întâmplător în acest domeniu au fost fondate diverse S.R.L.-uri, S.A., I.I., I.M., I.M.C., etc. Mai mult ca atât. S-au alăturat la fenomenul în cauză și mulți venetici de aiurea. Nu s-au deosebit în acest sens nici cei din instituțiile preuniversitare publice. Majoritatea din ei, deși nu au declarat, au tratat învățământul preuniversitar ca o cenusărească. În consecință, liceele promovau absolvenți de medii generale mari, în timp ce unii din posesorii acestor diplome nu puteau scrie sau citi, iar alții cu note mari în aceste documente emise de autoritățile educaționale aveau un grad de pregătire estimativ mult inferior celui în-

conținutul ei, atrage publicul larg. În majoritatea cazurilor se aventurează în discuție pe problemele educaționale ziaristi, de regulă, puțin competenți sau puțin informați în materia propusă spre discuție. Dacă până nu demult acest domeniu era reflectat în mass-media nepărtinitoare de doi titani ai artei jurnalistică mediatică: dna Tatiana Corai și dl Leonid Busuioc, astăzi pe această temă poate să se lanseze în discuție orice autor. În acest sens, vina pentru pregătirea insuficientă a specialiștilor în materie de jurnalistică revine normei de drept, și anume Nomenclatorului specialităților aprobat de Parlamentul Republicii Moldova, prin care arta ziaristicii poate fi obținută după liceu cu 3 ani de studii superioare. O vină mare în acest sens o poartă și instituțiile de învățământ superior. Spre comparație, în majoritatea statelor europene profesia de ziarist este calificată ca ceva demnezeice și care poate fi obținut în alte condiții și după alte criterii în comparație cu cele stabilite în Republica Moldova.

Vin cu aceste constatări nu pentru a provoca supărări la cei uniți în breasla ziaristilor. Dumneavoastră, specialiștii în domeniul mass-mediei, puteți și trebuie să deveniți specialiști de excepție, cu condiția ca, indiferent de etnie, confesiune sau convingeri politice, să fiți respectuoși față de poporul și țara pe care o reprezentați, față de tot ce este în Republica Moldova, inclusiv în domeniul învățământului. Chiar în situația când patronii dumneavoastră nu vor fi de acord cu modul de expunere a materialelor și informațiilor contra bani, încercați să-i convingeți că și ei sunt copii ai acestui pământ și popor, că și ei sunt din această seminție, că și ei trebuie să iubească plaiul și țara în care își fac afacerile. **De dumneavoastră, stimatei ziaristi, depinde capacitatea și conținutul mesajului expus sau transmis pentru societate. Fortificați rândurile pentru afirmarea europeană și mondială a tinerilor noștri, a învățământului național, a Republicii Moldova ca stat.**

În această ordine de idei, o mare vină pentru ceea ce se întâmplă în conținutul mass-mediei o are atât Consiliul Coordonator al Audiovizualului, cât și comisia parlamentară de specialitate, responsabilă de mass-media. **La nivelul politicii de stat anume aceste două subdiviziuni publice sunt responsabile de conținutul informativ al surselor mediatică pe teritoriul Republicii Moldova, accesul limitat la sursele mediatică din România, lipsa aproape în întregime a surselor mediatică europene și ale altor țări latine, care constituie o sursă importantă de alimentare a conținutului sistemului educațional național.** Este foarte important ca mass-media națională să fie obligată să reflecte, anume număr de ore, cel puțin, pe parcursul unei luni calendaristice, calitatea și conținutul sistemului educațional, poziționarea în timp și în spațiu a acestuia, punerea în valoare a acestuia, demonstrând astfel calitățile noastre ca neam și țară.

În al optulea rând. În proiectul Codului Educațional, ca un fir roșu continuă mentalitatea de instruire legiferată în Legea Învățământului din 1995, prin care sistemul educațional național din Republica Moldova constituie un sistem ordinar și simplu consumator de valori, fără prevediri de extensiune academică peste hotare. Pesemne autorii acestui proiect de lege fie conștient, fie inconștient sunt lipsiți de imaginația calităților de generatori și promotori ai actorilor din sfera educației în egală măsură cu partenerii din Uniunea Europeană și alte sisteme educaționale, ai conceptului ce vizează antrenarea participanților la procesul de studii național în sistemul complex al relațiilor internaționale. Aidoma conducerii ministerelor din componența Guvernului Republicii Moldova, ca de altfel, al administrației publice centrale în general, sunt jenați și chiar stresati atunci când este cazul de a contribui la impulsionarea și intensificarea plasării Republicii Moldova sub orice formă ca un stat capabil să genereze și să creeze împreună cu marile țări și popoare. În acest sens suntem de părerea că autorii proiectului Codului Educației sunt obligați să țină cont de acest deziderat, îndeosebi după 29 noiembrie curent, adică după parafarea Acordului de Asocieri cu Uniunea Europeană.

În al nouălea rând. Proiectul de lege discutat este foarte vag, neexplicit și fără o doză cât de mică de inspirație pentru investitorii autohtoni și străini întru dezvoltarea atât a sectorului public, cât și a celui privat din domeniul educației. Nu pot cunoaște din ce motive acest aspect de importanță majoră pentru domeniul dat este elucidat doar la un nivel incipient. Autorii proiectului Codului Educației, care sunt puternic influențați de specificul învățământului nord-american și occidental, nu puteau să nu cunoască că anume în educație și ocrotirea sănătății sectorul privat este cel mai avansat în SUA și în multe țări ale Uniunii Europene. Însă succesele acestora au fost înregistrate și apreciate datorită faptului că au fost stimulate și protejate de stat prin acordarea de facilități și privilegii, motivând astfel investițiile în aceste două proiecte de importanță majoră pentru societate cum ar fi sistemul educațional și de ocrotire a sănătății. În acest sens este foarte important ca aspectele ce elucidează relațiile economice, financiare și regimul fiscal expuse în acest document să fie corelate cu alte documente de importanță majoră întru atragerea investițiilor străine în educație și ocrotirea sănătății. Din proiectul Codului propus spre dezbateri, sectorul public și privat sunt egale în drepturi doar declarativ, în realitate sectorul privat, continuă să fie discriminat.

În al zecelea rând. Odată cu realizarea Acordului de Asocieri a Republicii Moldova cu Uniunea Europeană, procesul de transformări radicale în domeniul educației este inevitabil. Suplimentar, intervin alți factori obiectivi, care vor impune țării noastre aprofundarea acestor modificări radicale, printre care factorii demografici. De aici, vor apărea eventuale disponibilizări, comasări și lichidări ale anumitor unități educaționale, reutilizări și reorganizări. În acest context, este important ca în redacția finală acest document să prevadă aceste acțiuni și măsuri mai puțin plăcute.

Concluzii:

1. Îndemnăm prin acest articol participarea deschisă și masivă a întregii societăți la discuția proiectului Codului Educației. Nu ar fi corect ca să se pronunțe despre acest document doar cei implicați în procesul de realizare a valorilor educaționale sau funcționarii din administrația publică de toate nivelurile, ci și cadrele didactice, părinții, consumatorii direcți de valori educaționale etc.

2. Proiectul propus spre dezbateri publice trebuie să fie privit și tratat ca o normă de drept în contextul avansării Republicii Moldova în spațiul european și sistemul relațiilor internaționale în general.

3. Documentul propus spre dezbateri publice constituie o creație novatoare și îndrăzneată a conducerii Ministerului Educației. Acest proiect a provocat deocamdată doar altercații verbale din culise, fără ieșiri publice. Miza este foarte mare, dar și un pericol de a nu fi scoase în evidență adevăratele intenții ale criticilor și oponenților. Să sperăm că, deși societatea încă nu este capabilă să conștientizeze importanța acestui document, totuși înțelepciunea demnitarilor publici responsabili de adoptarea lui va fi superioară ambițiilor și gândurilor străine și vor sprijini acest document, deoarece prin el este susținut prezentul și viitorul țării.

Academician Andrei GALBEN,
rector ULIM